

JUSTO LOFEUDO

atyja

Plébániák és egyházmegyék megújulása az örökimádás által

Bevezetés

A közelmúlt: azon időszak alatt, amelyet mi „normalitásnak” nevezünk, a társadalom szekularizációja arra a szintre lépett, ahol az emberek többsége úgy élt, mintha Isten nem is létezne, sok helyütt pedig pontosan azok a kormányok szorongatták a családokat, amelyeknek védelmezniük kellett volna őket; mindennek tetejében a családokat világszerte belső vizsályok is sújtották. A „normalitás” egy olyan időszak volt, amely során az emberek többségének hite folyamatosan gyengült, és az aposztázia csupán egy tünete volt ennek a periódusnak. Ezen és más okokból kifolyólag II. János Pál pápa új evangelizációt hirdetett. Az új evangelizáció fókusza az volt, hogy először a katolikusokat evangelizáljuk, akik ezt követően másokat is evangelizálnak.

Másképp kifejezve, az új evangelizáció középpontjában az a törekvés állt, hogy a hitbéli válságot megelőkkel újra „megismertessük” az evangéliumot. XVI. Benedek pápa ismételt evangelizációt hirdetett *„azokban a régiókban, ahol még nem történt meg az evangelizáció, illetve azokban a régiókban is, ahol a mélyre nyúló keresztény gyökerek ellenére a szekularizáció miatt az emberek komoly hitbéli válságot éltek meg”*.

Az új evangelizációban minden keresztény meghívást kapott Jézus Krisztussal és az Egyházzal való kapcsolatának megújítására. Az új evangelizációnak hála (megújult módszerek, megújult buzgalom, lelkesedés és interakció változatlan hitbéli tartalommal) azokon a területeken, ahol elindult a folyamat, kedvező eredmények tapasztalhatók.

Napjaink: ahogyan azt észrevehették, múltbéli eseményekről beszéltem eddig, mivel mindez a koronavírus begyűrűzése előtt történt, még a lezárások és a korlátozások előtt, amikor a templomok kapui nyitva vol-

tak. Azóta a helyzet csak tovább romlott. Évtizedek óta folyamatos drámai visszaesést tapasztalunk a vasárnapi miséket látogató hívek számában a plébániákon, és ez a tendencia évről évre folytatódik. Ugyanez történt az Istennek szentelt életek számának tekintetében is mindenütt (és mindez még a kényszerű lezárások és a további korlátozások bevezetése előtt történt). Ez a két évvel ezelőtti forgatókönyv volt; jelenleg már sokkal rosszabb a helyzet. A legtöbb helyen egyenesen gyászos a szituáció. Sok templom továbbra is zárva tart, ahol pedig az újranyitás már megtörtént, nagyon kevés hívő látogatja a szertartásokat, kevesebb, mint amennyit a hatóságok által szabott kapacitásbeli korlátozás engedne. Sok helyen pedig már teljesen reménytelenek a kilátásaink.

1. Mit tehetünk?

Mit lehet tenni ilyen körülmények között? Megoldást jelenthetnek az interneten közvetített misék vagy az olyan szentségimádások, amikor a kamerán keresztül nézzük az Oltáriszentséget? Hogyan akadályozhatjuk meg, hogy megmaradt hitünk e folyamat martalékává váljon? Hol és milyen „terápiás” eszközökkel kell közbelépni e tendencia visszafordításához? A válasz nem lehet más, mint az Isten felé fordulás. Persze erre mondhatnánk: „De hát nem pont ezt próbáljuk amúgy is tenni az Egyházban?” Valóban, ezt kellene tennünk. Sajnos azonban nem mindig azt tesszük vagy tettük, amit kellene, kellett volna. Ha nem térünk vissza az Úrhoz, vagyis ha nem Ő áll a mi életünk, a plébániák, illetve az egész Egyház életének középpontjában, akkor még rosszabbra fordul majd a helyzet, mert senki más, csakis az Úr állíthatja meg ezt a hanyatlást.

Szeretném elmesélni egy élményemet, amelyhez hasonlót bizonyára sokan közületek is megtapasztaltak már. Azt láttam, hogy az emberek rettegve léptek be a templomba, tartva attól, hogy fertőzésveszélyes a közeg. Itt el kell gondolkodnunk: milyen üzenetet továbbítottunk az emberek, a hívek felé? Azt, hogy a templomok egyáltalán nem biztonságosak, az Oltáriszentség pedig tovább fokozza a vírus terjedésének kockázatát? Ugyanezek az emberek nem sokkal később már mindenféle félelem nélkül beszélgetnek az utcán, vagy épp egy bár teraszán ücsörögnek. Mondani sem kell tehát, hogyha az Eucharisztia, tehát a valódi, élő és igaz

Isten Oltáriszentségben megtapasztalt jelentétén keresztül sem vagyunk képesek átadni a hitünket, akkor minden más erőfeszítésünk is kudarcra van ítélve. Épp ezért kell meghonosítani a szentségimádás gyakorlatát minden egyes plébánián. A szentségimádás létfontosságú a hit fennmaradásához. De nem csupán a fennmaradásához, hanem annak megerősítéshez is. „*A szentségimádás nem luxus, hanem prioritás*” – mondta XVI. Benedek pápa.

2. Örökimádás – a megoldás

Ahol csak lehetséges (a lehetőségeknek pedig csak a hitünk szabhat határt, mert láttam azt, hogy az Úr képes a lehetetlent is valósággá formálni), a szentségimádásnak folyamatosnak kellene lennie, mindenféle megszakítás nélkül. Éjjel-nappal, mindig.

Más szóval, a jelenlegi helyzetet csak akkor fordíthatjuk vissza, ha végbemegy egy erőteljes hitbéli megújulás, ennek a legjobb eszköze pedig az örökimádás (PEA – Perpetual Eucharistic Adoration = örökimádás) lenne. Egyértelműen látjuk, hogy amikor megszakítás nélkül imádjuk az Urat, éjjel-nappal, az Egyház képes megújulni. és ilyenkor nemcsak a plébániák, hanem a családok és az egyének életében is alapvető változás tapasztalható. Tulajdonképpen az örökimádás egy konkrét és rendkívül hatékony eszköz arra, hogy az Urat helyezzük az Egyház és a társadalom életének középpontjába. Az örökimádás a szentségtartóban kihelyezett legszentebb szentség szüntelen, egész éven át – éjjel-nappal – tartó imádatát jelenti. A szüntelen szentségimádás gyakorlata több száz évre nyúlik vissza, azonban csak a vallásos gyülekezetekben volt bevett szokás. Az 1960-as évek óta azonban megváltozott a helyzet, ugyanis az örökimádás kápolnákat elsősorban már nem papok felügyelik.

3. Sürgős felhívás

Sürgős felhívás az eucharisztikus megújulásra: fontos, hogy egyre gyarapodjanak az olyan plébániák, ahol a lelkipásztorkodás az Eucharisztia folyamatos ünneplésében és imáadásában gyökerezik, és abból táplálkozik.

Erre egyrészt azért van szükség, hogy megküzdjünk az Eucharisztia iránti tisztelet és áhítat hiányával, és hogy visszaállítsuk az Oltáriszentség régi fényét. Az olyan esetekben, amikor a járvány előtt elhanyagolták az Eucharisziát, a vírust követően tovább romlott a helyzet. Azért vesztett folyamatosan a jelentőségéből az Eucharisztia, mert a biztonsági intézkedések miatt tudattalanul is eltörölték az Úr iránt mutatott tisztelet, áhítat és imádat minden megmaradt jelét, az igazi miséket és a szentségimádást hamis, virtuális pótlékokkal kellett helyettesíteni a képernyőn keresztül. Ne feledjük, hogy már Szent II. János Pál pápa is figyelmeztetett minket erre a veszélyre: *„Vannak ugyanis helyek, ahol szinte teljesen kihalt az Eucharisztia imádása. Ehhez járulnak bizonyos egyházi körökben olyan visszaélések, amelyek elhomályosítják az Egyháznak e csodálatos Szentségről vallott helyes hitét és tanítását. Olykor meglehetősen csonkán értelmezik az Eucharisztia misztériumát. Megfosztván áldozati jellegétől, úgy tekintik, mintha nem volna egyéb, mint egy testvéri összejövétel, étkezéssel.”*¹

Épp ezért létfontosságú felhívni a hívek figyelmét Jézus Krisztus valódi jelenlétére az Oltáriszentségben, és arra, hogy milyen fontos imádni Őt az Eucharisziában. Emlékeztetni kell a híveket arra, hogy Jézus Krisztust dicsőíteni méltó, mert Ő az Isten, épp ezért az Eucharisziát imádni is illő, mert az Eucharisztia egy Ővele, az Isteni személlyel, a megtestesült Örök igével, aki eljött közénk, és az Eucharisztia leple mögé rejtette dicsőséges jelenlétét. Rejtve van a szem és az érzékek elől, de a hit által rálelhetünk.

Emlékezhetünk például, hogy VI. Pál így szólt *Az Isten népének hitvallása* (1968. június 30.) című beszédében: *„Ennél fogva édes kötelességünk, hogy tisztelettel vegyük körül és imádjuk magát a megtestesült Igét ebben a szent kenyérben. Szemünk csak a kenyeret látja, a megtestesült Igét nem, de ő mégis jelen van itt előttünk, anélkül, hogy elhagyná a mennyet.”*² Vegyük hát észre, hogy ez kötelesség, és ahogy a pápa is mondta, édes kötelesség, nem pedig keserű, nehéz vagy fáradtságos. Azért kötelesség, mert a parancsban ez szerepel: *„Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj!”*³ Ugyanakkor a parancs betartásának kötelessége „édes”, ahogy azt VI. Pál az Eucharisziának szentelt *Mysterium fidei* enciklikájában megírta: *„Tehát bárki kivételes ájtatossággal járul a legfenségesebb Eucharisziához, és a minket végtelenül*

szerető Krisztust készségesen és nagylelkűen igyekszik viszontszeretni, megtapasztalja és világosan megérti, nagy lelki örömmel és gyümölcsökkel, mennyire értékes a Krisztussal Istenben elrejtett élet (vö. Kol 3,3), és mennyit ér az, ha párbeszédben állunk Krisztussal, aminél semmi sem édesebb a földön, és aminél nincs hatékonyabb út az életszentségre.”⁴

Mindennek ellenére, és még akkor is, ha az Oltáriszentség imádását néha fáradságos feladatnak is éreznénk, vagy nem látnánk egyértelműen annak gyümölcsét, az Úr önmagáért akkor is dicsőítést érdemel, mert Ő a mi Teremtőnk, Megváltónk és Üdvözítőnk, és Ő örök szeretettel szeret minket. Mi nem az ebből fakadó spirituális javak „kereskedelmi értékét” próbáljuk megtalálni (noha sok ilyen van), hanem igyekszünk rámutatni, hogy az örökimádás illő és igazságos, valamint a jóvátétel eszköze is, mely által Isten az első helyre kerül életünkben, mert Ő az Isten, mi tőle kapjuk az életünket, mert szeret minket. Ő az Alfa és az Omega, minden belőle származik, és minden hozzá tér vissza.

Nekünk is hozzá kell visszatérnünk, benne kell maradnunk, az Ő szeretetében. *„Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az bennem marad, én meg benne”*;⁵ *„Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek”*.⁶ Épp ezért Jézusban maradni, az Úr Eucharishtiában való jelenlétében lenni, és imádni őt a legjobb módja annak, hogy gyümölcsöző életet éljünk.

Számtalan beszámolót hallhatunk az örökimádásból származó kegyelmekről, és arról, hogy mennyi gyümölcsöt hoz életünk, ha éjjel-nappal imádjuk az Urat.

4. Az örökimádásból származó gyümölcsök és kegyelmek

Bizton állíthatjuk, hogy a legnagyobb kegyelem, amelyet bárki, különösen hívó emberként, az örökimádás kápolnába belépve megtapasztalhat, az a béke, a húsvéti béke. A béke, amely minden örökimádás kápolnát a béke szigetévé varázsol. A feltámadt Krisztustól jövő béke. Béke, amelyet Jézus a kereszthalála és szenvedése által nekünk szerzett. A béke, amelyet az utolsó vacsorán ránk hagyott kereszttáldozata által: *„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek,*

ahogy a világ adja.”⁷ Ez a Feltámadott békéje, ahogy János evangéliumában is szerepel: „*Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: »Békesség nektek«. És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát.*”⁸

Röviden tehát, a béke, amelyet az örökimádás kápolnában tapasztalunk, Jézus Krisztus dicsőséges sebeiből, keresztdozatából fakad, és az Eucharisziában testesül meg.

Csak hogy példákkal illusztráljuk az eddig elmondottakat az örökimádás gyümölcseivel kapcsolatban, talán érdemes megemlíteni néhány beszámolót a több száz közül: egy hölgy, aki egy mexikói örökimádás kápolnában vett részt a szentségimádáson, megkérte egy rokonát, hogy helyettesítse őt hat hétig, amíg nyaral. Ez összesen hat órát jelentett, minden héten egy-egy órát (másfél hónapon keresztül). A férfi, aki a nyaralás alatt helyettesítette a hölgyet, hívő embernek vallotta magát, noha templomba sosem járt. Mindenesetre a férfi megígérte, hogy a megadott napokon és időpontban ellátogat a kápolnába. Mivel nem sokat, vagyis szinte semmit nem tudott a hitünkről, megkérdezte, hogy mit kellene csinálnia. A hölgy a következőt mondta neki:

– Nem kell semmit sem csinálnod, csak legyél ott időben, és ülj csendben.

– Nem kell semmit sem csinálnom? – kérdezett vissza a férfi zavarodottan.

– Nem, semmit sem. Mert az Eucharisziában jelen lévő Úr előtt leszel majd.

A férfi nem értette a dolgot, de kötelességtudóan megjelent a kápolnában mind a hat héten, ugyanazon a napon és órában. Amikor a hölgy visszajött a nyaralásról, a férfi mondta neki, hogy szeretne feliratkozni heti egy órára, mert az a béke, amely a kápolnában honol, semmihez sem fogható, amit korábban tapasztalt.

Olaszországban is történt egy hasonló eset. Egy hölgy a következő üzenetet hagyta egy örökimádás kápolnában: „Több mint 10 éve nem tettem már be a lábam katolikus templomba. És korábban is csak azért, mert mondjuk egy művészeti kiállítást néztem meg. Most azonban itt

vagyok, és nem is igazán tudom, miért jöttem. De hiszek abban a békében, amely itt honol, és meg akarom találni.” Onnan tudjuk, hogy egy hölgy volt, mert a „Maria Grazia” aláírás szerepelt az üzeneten.

Nemrég egy pszichológus nyilvános beszámolót tartott az Oltáriszentség imáadására visszavezethető egyedülálló terápiás hatásról. Egy olyan fiatalember esetéről számolt be, aki súlyos depresszióban szenvedett, sőt öngyilkosságot fontolgatott. A pszichológus arra kérte a fiataalt, hogyha lehet, mindennap töltsön el egy órát az Oltáriszentség jelenlétében. Ő először tiltakozott, de később megfogadta a tanácsot. A terapeuta arról számolt be, hogy a férfi nagyon hamar kilábal a depresszióból, felépült, és végül éjjeli imáadásra is feliratkozott egy Buenos Aires-i örökimádás kápolnában.

Akinek sikerül békére lelnie, az végül a béke hordozójává válik, illetve az Úr azzá teszi. És a béke nemcsak ahhoz az adott személyhez jut el, aki ebben a kegyelemben részesült, hanem rajta keresztül a családjához, a környezetéhez és másokhoz is.

Az örökimádás kápolnák a kinyilatkoztatás, a béke kiadásának és még sok más kegyelemnek is a központjai. Az Úr kegyelmet kegyelemre halmoz az Oltáriszentség által, ha az emberek vele maradnak. Olyan kegyelmeket ad nekünk, mint az öröm, a fény, a gyógyulás, és mindenekelőtt szeretetet, sok-sok szeretetet. Az örökimádás kápolnáknak számos, a vallásnak és családnak szentelt élet indult útjára.

Csakis a Jézus Krisztusból eredő cselekedetek lesznek gyümölcsözőek és eredményesek, mert ahogy az Úr mondja, „*nélkülem semmit sem tehettek*”. Teréz anya azt szokta mondani, hogy „*nekünk, a jótékonyság misszionáriusainak először találkozunk kell az Úrral az Oltáriszentségben ahhoz, hogy a szegényekben élő Krisztussal is együtt lehessünk*”. Benedek pápa ezt írja: „*Szeretnék emlékeztetni mindenkit az ima elsőbbségére a cselekvéssel szemben, mivel a cselekvés hatékonysága az imától függ.*” Az Egyház küldetése nagyban függ az egyének Jézus Urunkkal való személyes kapcsolatától, épp ezért fontos, hogy azt az ima által táplálják: „*Itt az ideje, hogy az aktivizmus és a fenyegető szekularizmus látván a karitatív munkában tevékenykedő sok keresztényben újra megerősítsük az imádság jelentőségét.*”⁹

Az Úr mindenkit arra hív, hogy jöjjön és maradjon benne, és akik válaszolnak az Ő hívására, tanítványaivá és apostolaivá válnak. Habár minden imádó egyénileg kap meghívást az örökimádásban való részvételre, a meghívás által tagjaivá válnak egy különleges eucharisztikus közösségnek, amely idővel bontakozik ki.

Az örökimádás által az emberek Jézussal kialakított személyes kapcsolata tovább erősödik spirituálisan, valamint hozzájárulnak a világ evangelizációjához is, tehát az Egyház azon küldetéséhez, hogy a világnkba vezessék Krisztust, a világnkat pedig Krisztushoz. És pontosan ez az új evangelizáció célja. Sok élet alakul át, és sok ember tér meg, mert „*Íme, újjáteremtek mindent!*” – mondja az Úr. Az örökimádás az élet megújulását, a plébániai és a személyes életek megújulását jelenti. A megtérések, pontosabban a megváltott életek; a gyógyulások, mind lelki, mind fizikai; az Istennek szentelt életek, a védelem és a fény a sötétség idején mind az örökimádásból erednek. Ugyanakkor az imádás során az örökimádók vezekelnek is mindazon szentségtörésekért, gyalázatért és közömbösségért, amelyet az Oltáriszentség ellen elkövetnek.

5. Örökimádás a lezárások idején

Ha nem is mindegyik, de a legtöbb örökimádó kápolnára vonatkozóan is korlátozásokat vezettek be, kezdve a jelentősen lecsökkentett látogatószámoktól az esti kijárási tilalomig. A tényekkel szembesülve három választási lehetősége volt a kápolnáknak: *a)* elfogadják a helyzetet és betörődnek; *b)* próbálnak valamiféle kiutat találni és kompromisszumra jutni a hatóságokkal, vagy *c)* bármi áron ellenállnak, és a végsőkig küzdenek a kápolnák bezárása ellen. Az utóbbi sok helyen sikerült is. Meg kell jegyeznünk, hogy az éjszakai imádók rendkívül felelősségteljesek és megbízhatóak. Épp ezért, az éjszakai kijárási tilalommal úgy birkóztak meg, hogy két-három fős csapatokat alkottak, hogy az egész éjszakát lefedhessék (mondjuk este 10-től reggel 6-ig). Ezek a csapatok „éjszakai hősöknek” hívták magukat. Egy csapat felelt egy éjszakáért. Így mindenféle szünet nélkül, éjjel-nappal működhetett az örökimádás.

6. Misszió és gyakorlati aspektusok

Legyen szó akár az örökimádás elindításáról vagy épp újraindításáról, akár a folyamatosság biztosításáról és hosszú távú fenntartásáról, minden esetben szükség van küldetésre. A küldetésnek két pillére van; az egyik az igehirdetés, melynek célja az emberek szemének felnyitása az Úr valódi jelenlétére az Oltáriszentségben annak érdekében, hogy sikerüljön olyan imádókat toborozni, akik hajlandóak hetente legalább egy órát az Oltáriszentség előtt tölteni. A második pillér a szervezet koordinálása, amely azt hivatott biztosítani, hogy az Oltáriszentség sose legyen őrizetlenül, mindig legyen legalább egy imádó az Úr színe előtt.

Azt is fontos megjegyezni, hogy a küldetés nem csupán az örökimádás elindításáról szól, hanem az Eucharisztia iránti áhítat és tisztelet visszaállításáról is a hívek körében, nem csak az örökimádók között. Azt is fontos megemlíteni, hogy a koordinátorok szervezete teljesen működőképes; a koordinátorok világi emberek. A küldetés része az ünnepi miséken való igehirdetés, valamint a koordinátori csapatok összeállítása. Az igehirdetés alapja a Szentírás és az Egyház magisztériuma. Az igehirdetés célja az, hogy rámutasson hitünk alapvető igazságára, vagyis az Úr élő, valódi és szubsztanciális jelenlétére a szeretet szentségében, valamint emlékeztessen minket arra, hogy azért kaptuk az Eucharisziát, hogy ünnepeljük és imádjuk, és az ünneplés szükségszerűen magában foglalja az imádatot is. XVI. Benedek pápa a következőket írja: „*A szentmisén kívüli szentségimádás folytatja és elmélyíti azt, ami a liturgikus ünneplésben történt.*”¹⁰

Ugyanakkor az embereket arra is bátorítjuk, hogy jelentkezzenek legalább heti egyórányi szentségimádásra, és hogy váljanak a koordinációs szervezet részévé. Azáltal, hogy feliratkoznak, vagyis elkötelezik magukat heti egyórányi imádásra, a hívők egy, az Eucharisziában jelen lévő Krisztus köré fonódó, szeretetre és hitre épülő töretlen lánc részévé válnak, amelyben tisztelettel, hálával és elismeréssel adóznak az Úrnak isteni nagyságáért és irántunk tanúsított örök szeretetért. Rendszeresen szerveznek találkozókat a leendő örökimádókkal és koordinátorjelöltekkel, a kinevezett koordinátoroknak pedig képzést biztosítanak. Röviden így foglalható össze az örökimádás plébániákon és városokban való elindításának küldetése.

7. A szervezet koordinálása

Lelkipásztor

Általános koordinátor

1. Az örökimádási programokat felügyeli, és a lelkipásztornak felel – az ő feladata, hogy minden szempontot betartsanak a kápolnáknban.
2. Egyik segítője az önkéntes alapon dolgozó adatbáziskezelő, aki a szentségimádási menetrend imádókhoz való eljuttatásáért felel. Emellett az adatbáziskezelő rendszeresen együttműködik az általános koordinátorral a fő szentségimádási menetrend naprakészen tartásában.
3. Az általános koordinátor felel a szervezeti megbeszélések lebonyolításáért is.
4. Az általános koordinátor feladata a kommunikáció fenntartása és a váltásvezetők tájékoztatása is, hogy az imádás mindig zökkenőmentesen menjen.
5. Az indulás előtt az általános koordinátor heti megbeszéléseket tart a részlegvezetőkkel.
6. Az általános koordinátor és a 4 váltásvezető alkotja azt a munkacsoportot, amelynek feladata, hogy különböző módszerekkel igyekezzen gyarapítani az imádók számát (brosúrákkal, helyi tv- és rádiócsatornákon keresztül, egyéb kiadványokkal).

Váltásvezető	Váltásvezető	Váltásvezető	Váltásvezető
Éjszakai váltás	Reggeli váltás	Délutáni váltás	Esti váltás
00:00–06:00	06:00–12:00	12:00–18:00	18:00–00:00

Váltásvezető

1. A kezdeti menetrendkészítési folyamatért felel. A váltásvezetők fő feladata, hogy lefedjék az egyes váltásokat (6 óra / 7 nap = 42 óra váltásonként).
2. Az adott váltás és a menetrend felügyeletéért is felel.
3. Tartja a kapcsolatot az órafelelősökkel.

Órafelelős (összesen 6)	Órafelelős (összesen 6)	Órafelelős (összesen 6)	Órafelelős (összesen 6)
----------------------------	----------------------------	----------------------------	----------------------------

Órafelelős

1. Az adott órára beosztott szentségimádók közvetlen kapcsolattartója.
2. Gondoskodik róla, hogy legalább egy szentségimádó jelen legyen az adott órában.
3. Rendszeresen ellenőrzi az aláírásjegyzéket, hogy biztos legyen benne, hogy az adott órát lefedték.
4. Felhívja a szentségimádókat, ha nem jelennek meg a megbeszéltekben.
5. Gondoskodik róla, hogy minden szentségimádó tisztában legyen vele, hogyan találhat maga helyett megfelelően és hatékonyan helyettesítést, ha egy adott héten mégsem tudja lefedni a saját óráját.
6. Ha a szentségimádó nem tud helyettesítést találni, az órafelelősnek kell helyettesítést szerveznie.
7. Összehívja a szentségimádókat az örökimádás kezdete előtt vagy rögtön utána, hogy mindenki megismerkedhessen a másikkal, és tudják, mit kell csinálniuk, ha valaki kiesik.

Szentségimádók (összesen 6 csapat)	Szentségimádók (összesen 6 csapat)	Szentségimádók (összesen 6 csapat)	Szentségimádók (összesen 6 csapat)
---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------

Az adott órára beosztott csapat

1. Az adott héten ugyanarra az órára beosztott szentségimádókból áll, például vasárnaptól szombatig a 17:00 órától 18:00 óráig beosztott imádókból.
2. Minden héten lefedik az elvállalt időtartamot vagy keresnek helyettesítést, ha szükséges.

Adatbáziskezelő

Jegyzetek

1. II. JÁNOS PÁL PÁPA, *Ecclesia de Eucharistia*, 10 (ford. Diós, I.), vö. <https://regi.katolikus.hu/konyvtar.php?h=36> (a kutatás ideje: 2021. 10. 01.).
2. VI. PÁL PÁPA, *Az Isten népének hitvallása*, vö. <https://www.magyarokurir.hu/hirek/vipal-papa-az-isten-nepenek-hitvallasa> (a kutatás ideje: 2021. 11. 10.).
3. Mt 4,10.
4. VI. PÁL PÁPA, *Mysterium fidei*, 67 (ford. Török, Cs.), Új Ember, Budapest 2018.
5. Jn 6,56.
6. Jn 15,5.
7. Jn 14,27.
8. Jn 20,19–20.
9. XVI. BENEDEK PÁPA, *Deus caritas est*, 37 (ford. Diós, I.), Szent István Társulat, Budapest 2007.
10. XVI. BENEDEK PÁPA, *Sacramentum caritatis*, 66 (ford. Diós, I.), Szent István Társulat, Budapest 2007.